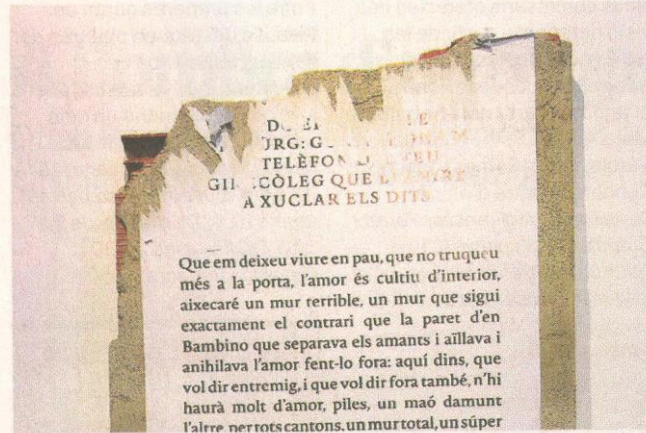

Cómplices y testigos

MIREIA SELLARÉS. LITERÀRIA DE REP. A UNA RELECTURA

ADN Galeria. Fins al 31 de juliol

El 1894, ara fa 120 anys, Sorolla pintava el seu cèlebre quadre *I encara diuen que el peix és car*. Es tractava d'una crítica social i laboral sobre els riscos de mariners i pescadors, basada en un text de Blasco Ibáñez. El va presentar a l'Exposició Nacional del 1895 i l'Estat el va premiar i comprar. Avui dia podem contemplar al Museo del Prado aquest primer assaig hispànic de crítica social... i la seva assimilació per part de les institucions.

Cómplices y testigos és una mostra col·lectiva que té lloc a la galeria ADN. Segons el fullet de presentació, està composta per "artistes que intervenen en esferes 'no autoritzades' que promouen altres maneres de participació i transformació social i creen noves vies de relació entre art, societat i vida, en definitiva, que cavalquen entre la col·laboració, la interacció i l'actuació col·lectiva".

I quines són aquestes esferes no autoritzades? En aquest ordre, la immigració, les retallades i el problema de l'habitatge. En temps de Ramon Casas, i el seu cèlebre *La càrrega* (1902), el problema era la justícia social, i la resposta, socialisme i anarquisme. El que ha canviat ara és que no hi ha grans respostes, tan sols accions 'robinhoodesques', ficcionalitzacions dramàtiques i postsituacionisme. La utopia s'ha quedat sense sostre.

Núria Güell mostra *Too much melanine* (2013), una peça duta a terme durant la Biennial de Göteborg (Suècia): va contractar una immigrant i legal d'origen kosovar, que havia estat, a la seva terra, policia. La seva feina, jugar a cuit i amagar amb els espectadors tal com havia fet ella durant anys amb les forces de l'ordre. D'aquesta manera, escenificant el seu drama, aconseguia un contracte de treball. —Ricard Mas

NOTA AL PEU La mostra també participa al festival LOOP.